

graahaaret, nogle var bleven magre, de fleste fede, og saavel Ansigtsudtryk som Bevægelser og navnlig Talens selvbehagelige Langsomhed røbede en tidlig indtraadt Aandssløvhed. Men iøvrig sad de der ganske, som havde de i alle disse Aar ikke rørt sig af Pletten. Ja, om det saa var deres Samtale, til hvilken han — ugenkendt som han var — nogen Tid havde siddet og lyttet ved et af Nabobordene, bestod den af den samme ophøjede, teologisk-filosofiske Væven, hvormed de ogsaa i gamle Dage havde krydret Kaffen og Tobakken, og som røbede, at intet Bud om, hvad man i den sidste Menneskealder havde tænkt, virket og digtet rundt om i Evropa, var trængt ind over dette Lands Grænser. Og i det samme forstod han, hvor han befandt sig. Han var kommen til Torneroses Rige, hvor Tiden stod stille, og hvor Fantasteriets blege Rosenflor og Spekulationens sejge, tornede Stængler lumskelig skjulte det indre Forfald. Men i det samme (saadan sluttede han) havde han ogsaa forstaaet sit Kald. Ligesom hin „langsvejsfra hjemvendende“ Mand i Eventyret, der vristede Hanegals-Hornet af den sovende Portvægters Haand for at vække Kæmperne af deres Stensøvn, havde han søgt at kalde paa, hvad der endnu havde Liv herhjemme, først og fremmest paa de unge, og blandt disse navnlig paa de stærke og stridslystne, der havde Mod til at gennembryde og sønderhugge det sejge Drømmespind, det lodne, forhærdede Puppehyster, hvori Nationens Aand havde indkapslet sig.

... Det var især dette sidste Kampsignal, der under Læsningen fik Blodet til at skyde op i Pers Kinder. Han følte det, som var dette æggende, ildnende Tilraab henvendt direkte til ham, ja ganske særlig til ham. Hans Haand faldt tungt